

MARC MÀRQUEZ

Miquel Pont Farré

És un orgull per a la festa de Sant Magí veure els èxits d'un cerverí com en Marc Màrquez; ni més ni menys que campió del món. No un campió local ni provincial, no: campió del món.

L'afició, li va venir del Julià, el seu pare; un gran amant de les motos i, m'imagino que a contracor de la seva mare, la Roser. Els reis li van portar, amb 4 anyets una moto de les de "veritat". Com a pare, i ara com a avi, sé el que és un marrec de 4 anys, i no m'imagino com s'ho va manegar el Julià per fer-li entrar en aquell caparró d'infant, que aquell joguet, no era un joguet, que corria sol, sense pedalar ni empènyer; el que si puc fer és imaginar i comparar les satisfaccions i les hores d'angoixa dels pares veient el Marc corrent pels circuits de mig món, amb les seves "intrepideses", encara que ha estat gràcies a aquestes que ha arribat on és ara, a campió del món. Quantes vegades hauran somiat amb aquelles imatges que van donar la volta al món on el Marc agafa el manillar de la moto talment com els "rodeos" americans, com si agafes el toro per les banyes, o veient quan aquell competidor li va tocar la roda de la moto i el va fer anar per terra... Per tot això s'ha de felicitar el Julià i la Roser i preguntar-los-hi, com a pares, què pesa

més, la satisfacció de la glòria i del triomf o les angoixes passades.

Jo encara recordo la primera vegada que van fer cap a les fonts Sant Magí de la Brufaganya l'any 1999. Feia més "bulto" la moto que portava que ell. El Marc tenia 6 anys i era la primera sortida amb caire esportiu de llarga tirada que feia (35 Km) ja que acompanyaven els maginets que anaven a peu cap a Sant Magí lluny dins l'"Arriba a Sant Magí com puguis". Quan arribaven, el primer que feien era anar a beure aigua a les fonts i seguidament, tots els de la "seva mida" se n'anaven al torrent de Sant Magí a pescar.

Una vegada els vaig preguntar si havien pescat gaires peixos i em van contestar que ells no pescaven peixos, ells buscaven granotes. Entre els que estàvem asseguts al costat del torrent, hi havia el Jaume Font i els va contestar que les granotes no eren a dintre l'aigua, que només es tiraven a l'aigua quan plovia. Tota aquella colla de marrecs es van pensar que el Jaume els prenia el pèl i no s'ho van creure. A mi això ja m'ho havia explicat el pare, de manera que em vaig posar a caminar per la vora del torrent i dins l'herba i la canya xiula vaig fer saltar tres o quatre granotes... van

quedar encantats! Els vaig explicar que senzillament era perquè aquestes bèsties mengen insectes que viuen a l'herba i quan plou, no mengen, s'estan quietes i amagades a l'aigua.

Al barri de Sant Magí estem molt

orgullosos del Marc i confiem que ben aviat tingui l'Àlex, el seu germà, al costat; i desitgem al Julià i a la Roser molta paciència i, sobretot, uns nervis ben controlats per poder seguir des de la primera fila, la carrera dels seus fills.

Ricard Castellà, Marc Màrquez, Jordi Boquet, Núria Serés i Àlex Màrquez. Foto de Gómez-Grau (2002)

L'Àlex i el Marc arribant a Sant Magí. Foto de Victòria Fusté (2004)